

CHORVÁTSKO

Mali sme 1 deň na prípravu na dovolenku, hneď po konci školského roka. Znovu ideme na Cres, v nedeľu 30. júna. Domáci mali miesto na prvý júlový týždeň. Napakovali sme všetko do strešných nosičov a o 4 ráno vyrazili. Cesta bola veľmi dobrá. Pred nástupom na kompu sme stihli spraviť veľký nákup. Nezabudli sme

„*Morská voda by to mala spraviť*,“ utešujem sa, kým stojím vo vode iba po kolená.

Ja som si musela dávať pozor na popáleninu na nohe. Akurát sa mi zahojila a vytvorila sa jemná ešte šupinkatá vrstva, ale aspoň už nebolo vidno mokvajúce mäso. Celé to stále bolí a svrbí. Dúfam, že slaná voda zcelí čo má. Iba si to musím stále natierať vysokým faktorom. Večer sme dorazili celý melón a v noci sme spali ako bábätká. Šupky sme zanesli do lesa vedľa domu. Keďže je teplo a vysoká zver nemá dosť vody, tak nacupitajú takmer okamžite, ako im človek niečo šťavnaté prinesie.

naložiť ani dva 12-kilové melóny. Po 12 hodine sme si rozložili veci na kamenistej pláži Porožina na ostrove Cres, kým domáci upratovali dom. Tato sa naložil do hamaku a za pár minút bol tuhý ako štolverka. Boli sme na tom všetci podobne. Voda je na počudovanie teplejšia ako sme čakali. Pamätám si, že mi pred 2 rokmi bola studšia. Gwen s Arliem boli vo svojom živle. Trochu som bola v napätí kvôli Gweninmu kašľu, ktorý je stále dosť mokrý.

Pondelok 1.7. 2024

O 7:30 ma zobudil telefonát z práce. Stiahla som zvuk, dala cez oči uterák a potiahla som až do desiatej. Milla mala už odcvičené na terase a pomohla mi s prípravou brunchu. Domáci nám priniesli 2-kilový kus čerstvo vyloveného tuniaka. Ani som netušila, že sa tu dajú chytiť. Bude fajn na zajtrajší obed. Plány na tento deň boli jasné: pláž a potom večera v mestečku Cres. Dnes bolo pod mrakom a

teplota klesla na 27 °C.

Tato sa prvú pol hodinu natrápil s pumpou, ktorá odmietala nafúkať čln. Keď sa mu to víťazoslávne podarilo, naskákali sme doň a vybrali sa zistiť, či je veľa stále tajná pláž. Bola. Aj s 3 tetami bez plaviek, tak sme tam dlho nepobudli. Gwen a Arlie strávili väčšinou času s Nicolom a Andreou – deťmi domácich. Už sa oľukali. Včera boli takí hanbliví...veď 2 roky, čo sa nevideli ich posunuli do puberty. No, dnes už boli fajn a dorozumievali sa aj bez jazyka. My s Millou a tatom sme zaspali v hamakoch a na deke. Milla to okomentovala slovami:

„Už sa dostávam do veku, keď je na pláži nuda a dokonca zaspím, ako vy. Som stará.“

Celkom ma pobavila. Tatovi sa dnes pri mrvení roztrhol hamak a skončil zadkom na kameňoch. Mimochodom kamene..... každý deň si nejaké z pláže prinesieme, aby sme si doma odekorovali záhradu.

Cesta do mestečka Cres bola plná hudby a spevu, vrieskali sme ako paviany. Mesto bolo rozrastenejšie a ceny vyššie. Parkovné 2€/h a za 1l vody/6€. Po dobrej večeri, sme si pospomínali na obchodíky, v ktorých si predtým niečo kúpili. Iba ten cukríkový chýbal a Gwen bola smutná. Tato jej kúpil zmrzlinový pohár, tak veľký,

že ho nevládala zjesť. Cestou späť sme sa zastavili po ďalšie 2 obrovské melóny.

Utorok 2.7.

Dnes som sa zobudila presne o 10:00, kedy sa mi začínala porada cez TEAMS. Len tak v pyžame som sadla s kávou v kuchyni pri terase a prihlásila sa. Kým generálny riaditeľ podával hlásenie o konečnej stratégii na spolatnenie pôrodov v nemocnici, tak som šúpala zemiaky k obedu. Sem-tam som niečo povedala a pokračoval v inštalovaní mega kusu tuniaka v pekáči. Kým sme skončili, mala som zemiaky uvarené, už sa čakalo iba na dogrilovanie tuniaka. Nafutrovali sme sa a zliezli iba dolu kopcom na pláž. Dnes boli väčšie vlny a pocitovo bola voda studenšia. Arlan bol

už pri skalách a bolo vidno iba snorkel. Gwen sa bláznila s Andreou a Milla šla s tatom na objavovanie v člne. Čas pre mňa. Dala som si 6 dĺžok pozdĺž pláže. Hrdo som tvrdila, že 1 dĺžka je aspoň 200 metrov. Tato na mňa kukol a zahlásil:

„Maximálne 100 metrov.“

Tiež potrebuje pokaziť moju radosť odplávaného kilometra. Čas na pláži ide rýchlo. Buď sa len tak povaľujeme, alebo plávame,

alebo hľadáme kamene. Keď mal tato poradu cez Teams, tak sme vybehli do prístavu, kde je perfektné miesto na skákanie do tyrkysovej vody. Najprv nik nechcel skočiť. Zatiahol sa a bolo dosť chladno. No, potom Milla skončila a za ňou všetci. Toľko sme sa nasmiali. Skákali ako diví. Voda bola hlbšia a okolo bolo kopec rýb a rybičiek, čo spôsobilo, že sa trochu báli. Spravila som aspoň milión fotiek. Stala som sa totižto Millina fotografka.

„Spravíš mi jednu fotku?“ spýta sa a ja viem, že to bude znamenať aspoň pol hodinu....

Naspäť sme sa vracali uzímení a vyrehotaní. S tatom sme si vybehli na večernú romantiku na pláži. Našli sme aj pár srdiečkových kameňov. Večer už iba otvárame miestne ružové víno a sledujeme lietajúce roháče. Asi je sezóna párenia. Keď letia okolo, je to ako malá helikoptéra a pôsobia dostatočne odstrašujúco.

Streda 3.7.

Posledná noc nebola dobrá. Nalietalo nám veľa komárov a každý sa ráno sťažoval. Preto sme potiahli až do vyše desiatej hodiny. Milla nám pripravila brunch a pri stole na mňa žmurkala, aby sme šli na kávu dolu do prístavu, kde sa už hadil zástup áut, čo čakal na odchod kompy. Spokojne sme si sadli na terasu kaviarničky a vychutnávali si výhľad, kávu aj voňavý morský vánok. Mille viali rozpustené vlnité vlasy a ja som rozmýšľala nad tým, či som si takéto momenty, ešte keď som bola tehotná, vôbec predstavovala. Hrdosť sa miešala s akýmsi smútkom, že to už nie je to malé tvrdohlavé dievčatko, čo nechcelo ani za svet otvoriť ústa na jedenie.

„Ak sa dostanem do Austrálie, chcela by som navštíviť Norrisnuds. Mám pocit, že by sme boli priatelia, tiež toľko cestujú,“ štebotala, kým mi ukazovala posledné fotky vyrastených súrodencov, ktorých sledovala na internete od svojich 11 rokov.

Po návrate do organizovaného bordelu v dome, ktorý úspešne ignorujem, sa bolo treba iba nachystať na túru, čo sme s tatom naplánovali – na Filozofici. Pamätám sa, že to bolo dosť náročné, ale pekné, tak som deťom zahlásila:

„Je to ako ísť na Pajštún,“ Hneď si to v hlave upratili a nálada sa zlepšila. Hundranie prestalo a šuchtanie pri obliekaní nabralo na rýchlosti.

„Máme hada,“ zakričal nám pred odchodom tato z terasy. Naozaj, zo šnorchlu trčal iba chvost. Nebol to veľký had, tak okolo 60 cm, žltó-šedej farby, vrtký a bránil sa, keď ho tato ťahal von za chvost. Zmizol v prvej diere na terase. Našli sme si na internete, že to bolo Zamenis longissimus.

Šľapali sme rezkým tempom za spevu cikád. Naozaj ako v rozprávke. Starý kamenný chodník nás ťahal vyššie a vyššie suchou horou. Asi v polke cesty tato ostro okomentoval Arlieho tenisky, čo mu nedržali správne nohu. Riadne ho sprdol a nasledovala malá slovná výmena so Slavim. Niekedy zabúda, že neznášal, ako ho otec stále kritizoval. Slušie som mu povedala, že treba sebavedomie budovať, nie podkopávať.

„A keď chceš niekomu vynadať, tak mne, lebo ja som mu ich kúpila a zabudla som na vložky, aby mu dobre držali nohu. Ale môžeš ísť s ním a kúpiť kvalitné tenisky na túry,“ ukončila som debatu.

Do cieľa, osady Filozofici sme prišli za necelú hodinu. Teplota bola fajn, dnes trochu pod mrakom. Našli sme mnoho cikád, teda iba ich schránok, čo ostali potom, ako vyliezli zo zeme, kde strávili mnoho rokov ako nymphy. Grécky poet Xenarchos napísal tisíce rokov dozadu:

„Šťastný je život samčekov cikád, lebo majú tiché manželky.“ To znamená, že iba samčekovia robia ten všadeprítomný zvuk, aby zväbili samičku. Tato si to vypočul a dodal:

„Ticho súhlasím.“ Nevie, či by súhlasil s tým, že sa za 3-4 týždne iba raz spáří a hneď nato zomrie. Vytreštil na mňa oči. Jasne, že nie.

Cesta naspäť bola už malina, aj keď deti tvrdili, že trvala dlhšie ako cesta hore. Gwen bola pri mne a dobre

Dostali sme sa na miesto vyrezávaných trpaslíkov a znovu si spravili fotku ako pred 2 rokmi....utekáme pred príšerou.

sme si pokecali. Dozvedela som sa, ako ju majú všetci chlapci v triede radi. Jasne, že majú, veď má staršieho brata, tak vie presne ako sa s nimi jedná. Je zábavná a kreatívne, nie je primabalerína, neplače za blbosti.

„Aj keď ma niečo bolí, tak neplačem, skrývam slzy, šetrím nimi,“ povedala mi, *„Aj preto ma majú radi, lebo som bláznivá, vymýšľam blbosti s nimi, nie ako Nina, ktorá chce, aby ju všetci iba obdivovali.“* Zvrtla sa jej noha na kameni a zle stupila. Chvíľu bolo ticho a ja som čakala, čo bude.

„Nevyvrtla som si ju, iba ma udrel ten kameň z boku,“

dodala a pokračovala v ceste. Boli to vzácne momenty, v ktorých som sa dozvedela omnoho viac ako vníma svet ako za celý školský rok.

„Chcela by som byť lekárka. Najradšej strihám plyšákov. Vyberám z nich tie polystyrénové guľičky a hrám sa, že je to rakovina, ktorú treba vybrať a potom ich naspäť zašit.“

Trochu sme si oddýchlí na dome, skočili do prístavu a potom sa vybrali do mestečka Osor na južnom cípe ostrova, kde sa stretáva s vedľajším ostrovom Mali Lošin. Mali sme sa stretnúť so Slavinovými kolegami Petarom a Lubou z Bulharska. Chytro sme prešli mini mestečkom, kde bolo veľa sôch a zakotvili v reštaurácii Mare.

Ceny nám takmer vyrazili dych, ale už sme boli dohodnutí, tak sme ostali. Pani, čo obsluhovala by si vyslúžila medailu za kyslý ksicht, takú neochotu a snobizmus som ešte nezažila. Tvárila sa, že obsluhuje malomocných, iba preto, že sme nešli do jej odporúčaných jedál. Za 2

porcie kuracích nugetiek, šalát a nejakého mini predjedla sme nechali 60€. Pekne sme sa rozlúčili a radšej sa zastavili v Crese na super mega veľké zmrzlinové poháre. Boli také fantastické, že sa okoloidúci zastavovali a slintali. Cesta späť sa niesla v spievaní s pesničkami, čo Milla púšťala. Gwen mi ešte pred spaním spravila nechty. Každý si totižto mohol niečo vybrať ako darček za túru.

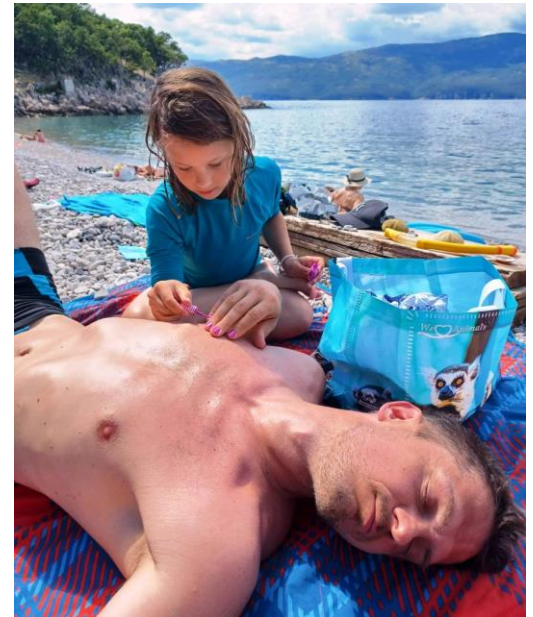
Štvrtok 4.7,

V noci som sa zobudila na svetlo. Tato nemohol spať. No, a keď sa zobudím o 3 ráno,...tak sa musím ísť rovno naraňajkovať. Dorazila som zemiaky s tuniakom a zaspala som ako bábo, aby som sa zobudila o 10.30. Milla cvičila na terase pilates a ja som za pomoci uja GOOGLE spojajzdnila kávovar. Dnes sa nikomu nič nechcelo, teda okrem Milly. Aj

na pláž sme sa šuchtali až okolo obeda. Stihla som dať vyprať a snažila som sa zaniest' smeti do veľkého koša asi 200m od domu. Nedal sa otvoriť. Bola na ňom čítačka kariet. Fúúúú, sú tu dobre popredu, keď aj na smetiak potrebuje človek kartu.

Na pláži sme dnes objavovali miesta ďalej od pláže. Tato s Arliem vylovili niekoľko schránok z hviezdíc. Decká boli tak motivované, že sa tam vybrali aj samé, kým som plávala svoj povinný kilometer. Na člně sme ich našli snoriť v tyrkysovej vode. Unavených ich naspäť musel Slavi odviešť všetkých. Dnes zhorel. Zaspal najprv na chrbte, kedy mu Gwen nalakovala nechty na fialovo. Už sme boli u nej v salóne všetci. Ja aj 3x. Potom sa pretočil a spal na chrbte. Aj keď som ho natrela, je červený.

Arlie dnes mal limit na telefóne skrátený o polovicu na 1 hodinu. Už pár týždňov používa slovo „vudžajna a pusy“. Nejaký je fascinovaný morfológiu ženského tela a neviem ho odnaučiť, aby tieto slová neopakoval do zbláznenia každý deň. Milla mi vysvetľuje, že je to nejaký avokádo jazyk. Ale aj tak mi to lezie na nervy. Tak za každý krát som mu zobrala 5 minút. Inak sa s ním dá. Je príjemné, že keď sa prechádzame po obchodíkoch na móle, tak sa nehanbí ma držať za ruku. Asi cíti, že stále potrebujem, aby

ma držal a možno to potrebuje aj on. Aj keď je už vyšší odo mňa.

Včera sa minuli melóny, tak nás čakal povinná jazda do Cresu. Trochu nás prekvapila pneumatika, ktorá každý deň sfučí na polku, no dnes až na štvrtku.

„Odídeme zajtra večer, aby sme šli v noci. Bude menej áut,“ informoval nás tato potom, ako je na pumpe dofúkal až 5-ty raz. V prístave sme si znovu dali mega veľké zmrzlinové poháre. Gwen nevládala dojesť ten svoj. To je už čo povedať, ak naša Gwen nevládze zjesť niečo sladké. A počas prechádzka Gwen vyžobronila od tata ešte väčší nechťový set v rovnakom obchode. Takže mám nové nechty, aj na nohách.

Piatok 5.7.

Do posledného dňa som sa zobudila po bezsennej noci. Hádzala som sa ako ryba na suchu. Milla už čakala, chcela sa prejsť na Filozici a spať – 2 hodinová túra. Sľúbila som jej to včera. Rýchlo som pripravila bolonézke cestoviny z čerstvého mäsa. Tato sa nechal inšpirovať a vybehol si na rovnakú miesto ešte pred nami. Arlie s Gwen dostali čas na telefóny a mali čakať tata, ktorý ich po návrate zoberie na pláž. Dnes bolo teplejšie, okolo 28 stupňov. Ceste magickým lesom nám ubiehala rýchlo, aj keď sme nešli so super nasadením, iba tak, ležérne. Asi v polke cesty tam sme stretli bežiacieho tata:

„Zlepšil som sa o minútu. Bol som tam za 21 minút.“

Hore sme si postáli v tieni starého domu. Osada bola postavená v 18. storočí. Rozmýšľam aká ťažká práca to vtedy musela byť, ostrov je suchý a kamenitý. Po návrate som skočila na pláž.

„Voda je dnes studená,“ oznamoval mi tato a po chvíli mi to z vody zakričal aj Arlie. Dnes som nemala čas na svoj vodný kilometer. Iba som zaplávala k šnorchlujúcemu tatovi, aby odniesol červenú hviezdicu, čo našiel, naspäť. Niekam ďaleko, aby ju nik nenašiel. Pozbierali sme veci a šli k obedu. Popakovali si veci a trochu som spratala kuchyňu. V upratovaní som sa nešla túto dovolenku pretrhnúť. Pohodka.

Tato musel do Cresu nafúkať mäkké koleso a my sme šli skákať do prístavu. Voda bola neodolateľná, tyrkysová. Starým chlebom sme nakrmili ryby. Arliemu d'obli do palca, keď si močil nohy vo vode, ako im hádzal chlieb.

Dnes nám prvý skok netrval tak dlho a hneď sme prešli na najvyššiu časť piliera, čo trčal cez 2 metre nad vodou. Odvahu nabrala aj Gwen. Najprv skočila s kolesom. Odvážne ho nechala na betóne a skočila bez.

Pri vynáraní sa jej najprv objavila ruka s 2 prstami v tvare V. Nasledovala malá tvárička s hurónskym smiechom. Toľko sme sa nasmejali. Ani sa nám nechcelo preč. No, o hodinu už šla loď naspäť a museli sme sa ísť naložiť. Stihli sme to presne nachlp. Na palube lode sme boli ticho. Každý sa lúčil pohľadom a zhodli sme sa, že to bola parádna dovolenka. Tato povedal, že kým v Porozine nebudú obchody a ostane taká divoká, tak tam môžeme ísť každý rok. Aj on si oddýchol. Ani ho deti nevytočili, nepotreboval žiadnu adaptačnú fázu. Vďaka.

Deti sa osamostatňujú

Ako zázrakom boli Milla a Arlan pozvaní na spoločnú dovolenku so spolužiakmi presne v rovnaký čas. Od 14.7.. Milla šla s Vivi do Chorvátska, na Pulu ako minulý rok a Arlieho pozvala Sashova mama na ranč Marcelova za Komárnom. Ostala najprv smutná a neskôr spokojná Gwen.

Milla sa mala fajn. Tentokrát si to zariadili tak, že mali jedlo 3x denne a dostala aj peniaze na výlety. V mori sa kúpali iba 2x, lebo boli príliš zaneprázdnené ostatnými aktivitami. Keďže dostali slobodu si plánovať čas, tak na hoteli takmer ani neboli. Behali do starobylého mestečka, po obchodoch, do akvária a posledný večer sa zoznámila s partou francúzskych chlapcov. Milla prekladala. Zasmiala sa, že rozumela asi iba polovicu z ich pubertáckych rečí, ale konečne má svoj prvý zážitok, že sa jej stalo niečo bláznivé a mala odvahu sa baviť s chalanmi. Keď ich o polnoci vyhadzovali z izby, chlapci nechceli a vykopli dvere.

Arlie mal na druhej strane slimačiu dovolenku. Ranč bol prázdny, nič sa tam nedalo robiť a okrem toho

im takmer celý čas dosahovali teploty 35-38°C. Ako prvú vec v aute nám zahlásil:

„Tak som sa nudil, že by som radšej celý čas chodil na túry,“ prevrátil oči. Ešte fajn, že sa 2x dostali na kúpalisko a chladili sa. Zo svojich 70 Eur si takmer nič neminul. A to sa mal naučiť hospodáriť, platiť si vstupy a jedlo. Nevadí, nabudúce.

Gwen bola doma sama. Raz som ju na poobedie zobrala do práce, no, inak to zvládla sama. Po práci sme chodili na babské nákupy, robili si masky, alebo sme sa šli prejsť po Stupave na milk shake, či navštíviť Alenku. Po 4 dňoch nám povedala, že si vie predstaviť byť iba sama.

Má už 10 rokov. Oslávili sme to hneď po návrate Milly a Arlana v Motýľovni, v centre Bratislavy. Kým ja s deťmi sme vo vnútri tropického miesta s vysokou vlhkosťou vydržali aj hodinu, tato si chodil sadnúť von. Košeľa s dlhým

rukávom sa mu lepila na kožu. Gwen som aj neparfémovala, aby bola väčšia šanca, že jej nejaký veľký krásavec sadne na ruku, či vlasy. Nejak o sa nepodarilo.

Hneď víkend na to sme podnikli rozdelený výlet. Kým tato šiel s kolegami objavovať Vysoké Tatry, ja s deťmi za Mackou pri Olomouc. Milla mala návrh, že ju s kámoškou Ninkou vysadím v Brne a ony si nájdu cestu, ako sa dostať do centra, kde chceli pobehať obchodíky. Dali to super a dostali 7 hodín výbeh, kým my sme pokračovali ďalej do Dubu nad Moravou.

ÍRSKO (1.- 12. augusta 2024)

Ako na potvoru bolo toho všetkého pred odchodom na dovolenku veľa. V mojej práci sa finišuje s projektom spoplatnenia pôrodných služieb, doma sa dokončuje kamenný oporný múr, kde je treba spraviť dokončovacie práce zarovnanie terénu. Momentálne po celej hornej záhrade vytŕčajú veľké kopy nahromadenej zeme. Znamená to nekonečné rozhŕňanie zeme a vyberanie kameňov a kamienkov. V deň odchodu som sa intuitívne zobudila skoro ráno a pustila sa do zoznamu: pripraviť lekárničku, vyčistiť chladničku, vymeniť sliepka slamu v kurine, vytriet dom, vymeniť posteľné návliečky a nakoniec nás zbaliť do malých batohov a kufra.

Hotovo, na letisku sme včas. Lietadlo mešká takmer hodiny. Keď sa konečne po pristátí otvorili dvere, oviaľ ma príjemný morský vánok. Dublin vyzeral zhora ako malá dedinka. Prebrali sme si auto, manuál, čo treba prehadzovať ľavou rukou sa pohli sa. Jazdí sa tu naopak a tato si trochu nervózne musí zvyknúť. Do hotela Maldron to bolo necelých 30 minút. Milla zvýskla od radosti, pretože sa nachádza hneď vedľa supermarketu ALDI a rôznych reštaurácií. Skončili sme nakoniec v tej thajskej. Všetci zrazu ožili. Asi budeme musieť akceptovať vysoké náklady na stravu, keďže si decká vyberajú to najlepšie. Tak či onak, berieme si navzájom z tanierov, aby sme všetci všetko ochutnali. Deti od nás chcú počuť historky, čo najhoršie, čo sme ako deti vykonali. Ja im porozprávam príbeh, ako som susedovi vyryla na kapotu novučiekého auta svoje meno a Slavi, ako porozbýjali okná na susedovej chatke, lebo sa mu páčilo aký zvuk vydáva rinčiace sklo. Deti na nás vyvaľovali oči. Neverili.

Deň 2. DUBLIN

„Chceli by sme do centra Dublinu ísť poschodovým autobusom,“ prosia deti po tom, ako si z Aldi odnášame raňajky. Na zastávku je to kúsok. Prvý autobus sme nestihli, nevedeli sme, že je náš. Druhý autobus nám ani nezastaví.

„Hm. Asi treba niečo robiť, aby zastal,“ konštatuje tato a pozoruje.

Číňanka, čo prišla na zastávku zdvíha na prichádzajúci autobus ruku a číslo 13 zastane. Akoby bol iba pre nás. Na hornom poschodí úplne v predu je 5 voľných sedadiel. Dobrodružstvo začína. Prechádzame ulicami, kde sú ma na sebe nalepené nízke domčeky v radovej zástavbe. Neponúkajú veľa vnútorného priestoru, ani pre záhradu, ale pôsobia príjemne útulne.

„Viem si tu predstaviť študovať,“ zahľási Milla. Poteším sa. Je to bližšie ako Austrália. Po 30 minútach sa intuitívne zdvíhame a vystúpime pri katedrále Christ Church. Na lavičke pre ohromnou kamennou budovou leží na lavičke kovový Ježiš s prepichnutými nohami.

Arlan je dnes nejaký príliš dotykový. Buď ho treba škrabkať, držať za ruku, alebo sa len tak štiklíme, či do seba narážame bokmi tela. O dublinský hrad sa nezaujímam takmer nik. Nevedomky vlezíme do „Gay“ potravín, kde

nakupujú a popíjajú samí chlapi. Milla behá od jednej kaviarne k druhej a úsmev na perách sa jej objaví až keď sa usadíme v COSTA COFFEE. Vyzerá, že sa začína skutočná prehliadka mesta. Nik už nie je hladný ani smädný.

Trinity College ma až tak veľmi neuchváti. Milla dodá: „*Oxford, či Cambridge sa mi páči viac.*“

Ja by som chcela vidieť originál prepisu 4 evanjelií z 9. storočia. Ale pohľad na čakajúcu radu pred pokladňou ma odradil hneď. Aj cena. Radšej sa cez areál univerzity dostaneme k MERRION Square Park, kde sa nachádza socha Oscara Wilda. Milla mi básni o jeho knihe *Obraz Doriana Greya*, keď však zbadá živiálne pôsobiacu sochu iba sucho dodá: „*Vyzerá čudne, tak....hm, nespisovateľsky.*“

Tato toho má už dosť a zloží sa na najbližšom úhladne ostrihanom trávniku. Chvíľu mu necháme čas na oddych a potom ho duríme na známu ulicu DAWSON, kde sa nachádza najstaršie kníhkupectvo Hodges Figgis. Kým si tato išiel zháňať náhradné nohavice za tie s obrovskou dierou, čo má na sebe, my si užívame 3 poschodia kníh. Dostala som sa iba na prvé, toľko kníh tam bolo. Odchádzame s knihou pre každého.

Pokračovali sme na ulicu Grafton s kopou obchodíkov. Dezorganizovane sme behali z jedného do druhého a tato radšej znova išiel hľadať trávnik v parku Sv. Štefana, kde deti privolajú hádam všetky írske holuby. Zostávala nám už iba cesta späť okolo najstaršej írkej knižnice Marsh's. Najstaršia kniha pod sklom, vytlačená Gutenbergovou tlačiarňou je od Cicera

z roku 1472. Už som túžila iba vyliezť na drevený rebrík a dotknúť sa ich. S ťažkým srdcom odchádzam. Vonku nás čakala katedrála Sv. Patrika. Keď sme sa dobre zasmiali a nastúpili do autobusu, začalo jemne

poprchať. Predpoveď sa teda mýlila. Malo pršať už takmer 5h.

Na izbe začali deti žobroniť: „*Ešte by sme tu chceli ostať. Je tu tak dobre,*“ pomaly prežúvali večeru z Aldi.

„*Hm, tato už naplánoval niečo nové. Bude sa vám to páčiť,*“ tajomne som dodala a poslala ich do izby, o 25m ďalej cez chodbu.

Deň 3. Krížom cez Írsko

„*A musíme tam ísť?*“ pýta sa po 5 hodinovej jazde naša stredná puberta. Tato prevrátil oči a snažil sa predýchať. Cestou autom sme sa dostali na opátstvo CLONMACOISE z roku 545. Zachované zdobené kríže boli úchvatné. Prežili vpád Vikingov, Angličanov.... Samozrejme, že zvyšok rodiny nebol až taký nadšený ako ja. Keď začalo mrholiť, prišlo mi to ako splnený írsky sen. Presne ako na tričku

v obchode so suvenírmí: Počasie v Írsku: Jar, Leto, Jeseň, Zima – stále prší. Netuším, prečo pred 1500 rokmi prišli práve sem, do ničoho. Ak hľadali pokoj, tak tu ho isto našli.

V Athlone sa konal keltský festival, priamo pod hradom. Lákal rôznymi lahôdkami. Arlie vyskúšal Chai Latte a dostal sa do nášho klubu. Následná cesta cez polia, lúky a pasienky sa nám páčila. Dnes klesla teplota na 15-16 °C a sem—tam mrholilo.

„*Práve preto je tu tráva taká zelená,*“ vyhlásil tato závistlivo. Aj on by chcel takú v záhrade. Nikde som nevidela škaredý dom. Mám pocit, že všetko je je svieže, upravené pozemky, krásne a jednoduché domy roztrúsené medzi pasienkami. Do prístavu Doolin sme dorazili s vetrom. Každý si napakoval svoj batoh s teplými vecami a sadli na lavičku na skalnatom pobreží. Pár otužilcov skáče do vody medzi fialové medúzy. Iba ja som drkotala s čajom v rukách. Deti sa pustili do kŕmenia vrán hranolkami a cereáliami, lebo loď mešká. Keď konečne prišla a trvalo nekonečne,

kým z nej všetci vylezú. Na ostrov nás nešlo veľa a skákovú cestu na vlnách sme si riadne užili.

Sedíme v kuchynke hostela na ostrove ARAN Oirr a hráme hru, čo sme si kúpili v kníhkupectve. Tato sa ešte pred prechádzkou napchal cestovinou s kečupom a teraz sa nahlas smeje. Nie ako ráno, kedy bol pri nakladaní kufrov do auta ako tikajúca bomba. Už sme mu všetci odpustili. Naša izba je maličká a 3 poschodovými posteľami, nič iné sme však nenašli. Hlavne, že je čistá a útulná. Ešte stihneme prechádzku popri mori, kedy sa tatovi podarí vidieť tuleňa a končíme s Millou v írskom pube. Je plný do posledného miesta. Ľudia sa hlasno bavia. V kúte hrá starý pán na gitaru.

„*Asi by som sa tu zbláznil,*“ zamyslene konštatuje Slavi nad pohárom červeného vína, „*po 2 týždňoch by som poznal všetky bežecké cesty a zača lby som stavať kamenné ploty. Možno ich tu aj preto toľko majú.*“

Deň 4. Dážď

„Ó, nie. Už zase prší,“ poznamenala práve usušená Írka, čo vošla do spoločnej obývačky, kde je jediný elektrický radiátor. Iba tam sa dajú vysušiť do nitky premoknuté veci. Počkáme, aby odišla a zapneme si film z Netflixu. Už je 19h a von sa asi nedostaneme. Nevadí, cez deň sme stihli dosť. Po dobrých raňajkách (tato našiel lokálny chlieb, čo chutí ako náš) sme sa napchali do pršiplášťov. Po 5 minútach vonku sme však deti otočili späť aj s kľúčmi. Boli radi, že ostanú v suchu.

My sme pokračovali proti vetru, ktorého intenzita mala byť poobede najväčšia. Po chvíli sme uprostred cintorína pokrytého keltskokresťanskými krížmi našli odkopaný kostol z 10.

storočia. Je v hĺbke 3 metrov. Kto vie, čo iné sa pod kopou zeme ešte nachádza? K vraku lode, čo v 60-tych rokoch silná búrka vyhodila na z hĺbín na skaly, sme došli už na komplet mokří. V tom vetre prišli aj iní turisti na vozíkoch ťahaných koňmi, ale ani nevystúpili.

Nemohli vidieť ako je loď rozožratá hrdzou. Spomenula som si na knižku „Slávna päťka“ čo som deťom minulý rok čítala. V topánkach mi už riadne ločkalo, ale pokračovali sme ďalej k opustenému majáku.

„Je to ako za starých časov pred deťmi,“ zamyslí sa Slavomír. Hej, pomyslí si, vtedy sme šli časom nečasom. Sadnem si na zem a vyžmýkam si ponožky.

Vadí mi, že mi voda preteká medzi prsty každým krokom.

Ako sme prichádzali k hostelu, dážď ustal. Vytiahli sme všetkých von na pláž. Ešte trochu viac slnka a videli by sme všade tyrkyzové more. Pár odvážlivcov behalo po pláži v plávkach a skákalo do vln.

Aj Gwen by šla...škoda, že si nechala topánky. Večer sa rozprší znovu. Tak si pozremo si film Don't look up.

Deň 5. Útesy MOHER

Neviem, či je to očakávaním búrky, čo mala prísť po polnoci, alebo spievajúcimi hosťami vo vedľajšom pube, no nespala som takmer nič. Ráno bolo tiché. Neznačilo to nič dobré. Tato

bol nahnevaný, cítila som to aj zďiaľky. Radšej som šla kúpiť čerstvé pečivo a kochala sa modrou oblohou, čo sa ukazovala zo severu. O 10.30 sme stáli pripravení na peróne. Loď najprv vyplula kopec zvedavcov, čo si dnes na ostrove užijú krásny slnečný deň. Aj som im trochu závidela. Plavba späť bola rýchla a pokojná. Napojili sme sa do kolóny áut smerujúcej k útesom Moher, zapísaných v dedičstve UNESCO. Strmé útesy sú nádherné. A tam dolu sú možno aj nejaké pařiny, informujem deti. S pribúdajúcim časom pribúdajú aj turisti a na užších chodníkoch začína byť tesno. Obrovské parkovisko je pri našom príchode úplne plné.

Pokračovali sme na sever cez Národný park Burren so sivými kamennými kopcami. Neodolali sme s vyštverali sa aspoň do polovice toho najbližšieho. Stúpalo sa ľahko, kamene boli ako schody. Na východnej strane ďalší kamenný obor a na západnej modrý Atlantik medzi zelenými pasienkami.

Na prímorské mestečko Galway nám neostalo veľa času. Chytila nás atmosféra starých úzkych uličiek, kde na každom rohu vyhrával a spieval nejaký miestny spevák. Nad hlavami nám viali zástavy a 17°C mi úplne stačilo, aby som cítila leto.

Do Westportu sme dorazili pri západe slnka, Byt vo veľkom komplexe pri zálive nás potešil. Hneď som napchala prvú várku do práčky. Zmoknuté veci sa nám predtým síce usušili, ale vo vaku začali riadne smrdieť. Banda sa zatiaľ napchávala pozerala olympijské hry.

Deň 6. Westport a okolie

Túto noc som sa fakt nevyspala. Bojler pracoval do hlbokaj noci. Keď som konečne zaspala, tak som spala asi iba 5 minút. Nevadí, vyprala som 3. várku a prisadla si k Slavínovi, čo bez nálady sedel pri stole. Potrebovali sme si povedať, že jeden druhého potrebujeme. Máme za sebou ťažký polrok a ja som z neho unavenejšia, kým jemu sa sila začala vracáť. Je to jeden z momentov, kedy sa človek zastaví a díva sa do diaľky s nádejou, že uvidí za horizont....a dúfa, že tam uvidí dve siluety.

Na spoločnej vlne sme vyštartovali. Síce s malou dušičkou, lebo lialo, ale predpoveď vravela, že má dokonca svietiť slnko. S 15-minútovým meškaním sme sa dostali úzkou cestičkou tiahnuťou sa popri hlbokom fjorde k ovčej farme Killary. Okolité kopce sú úchvatne zelené. Týčia s vo výške 760 metrov nad oceánom. 15°C tam úplne pasuje. Prišlo mi, že som na Novom Zélande.

Šou s border kóliou naháňajúcou ovečky už bola v plnom prúde. Dostali sme 5€ zľavu a vhupli na kopec nekonečnej zelenej. Majiteľ dával povely krátkosrstej borderke na vzdialenosť 200 metrov. Hlas mal tichý a pes ho zďiaľky pozoroval. Na slovo robil čo mal. Majiteľ ukláňal hlavu na boky alebo hýbal rukami. Za 10 minút

boli ovečky nahnané v košiari. Borderka sa poriadne napila a spokojne zaľahla do trávy. Cvičili ju 3 roky.

„Dlhosrsté borderky sú príliš mäkké, nevedia nahnať ovci strach, aby ju rešpektovali,“ povedal majiteľ. Vedľa neho pobehovali dve 4-5 ročné deti, asi vnúčatá. Boli celé od blata. Tak šťastné.

Nasledovalo strihanie ovečiek. Bola som jednoznačne dobrovoľník. Vlna pod nožnicami vydávala presne taký istý zvuk ako látka, keď sa strihá. Veľmi uspokojivý zvuk. Využíva sa na izolácie v stavebníctve, ako náhrada bublinkovej fólie v baleniach a zvyšok sa posielá na spracovanie do Číny.

„Všetko je z Číny,“ dodal s úsmevom pán a podal nám fľašky s cumlékom naplnené mliekom. Malé

ovečky sa k nám rozbehli a mlieko priam hltali. Tú najmenšiu som si chytila do náručia. Bola úplne jemnučka.

Od ovečiek sme to mali už iba chvíľu do národného parku Connamara. Vedeli sme, že sa chceme dostať vysoko. Diamantový vrh má však iba 445m a výstup so zostupom by sme mali mať hotový do 3 hodín. Pasáž pod vrcholom bola dosť strmá. Viac problémov nám však robil prudký studený vietor. Keď sme sa vydriapali hore, boli všetky tri deti červenolíce a spokojné, že to dali. Výhľad na Atlantik bol krásny. N druhej strane bol kláštor Kylemore pri jazere. Ani sa mi od tej idilky nechcelo odísť.

Milla našla vo Wesporte talianskú pizzeriu s dobrým hodnotením. Keď sme sa do nej dostali, bola plná. Čašník si zavolať manažéra a začali vymýšľať, kam nás posadia. Pekne po slovensky. Naspäť sme im odpovedali:

„No, keď nie je miesto, tak to nevadí...“ To vyvalili oči aj oni. Do 3 minút nám odniekiaľ vyčarovali stoličky a sedeli sme pri malom stolíku. Pizza bola lahodná.

Deň 7. Rašelina

Zobudiť sa do dažďa ma už vôbec nerozhodí. Pohodlne si otvorím predpoveď počasia a iba skontrolujem, či dnes prestane. A tak sme sa v pohode pobalili a vybrali sa na ďalšie miesto. Po ceste sme sa zastavili na pláži Mulranny, kde sú farebné okrúhliaky.

„Teda, pár by som si ich zbalil domov,“ ľútostivo priznal Slavi. Rozumela som mu. Chvíľu sme sa po pláži pomotali a pokračovali. Mille bolo zima, neraňajkovala. Nejakto sme nemali chuť sa ísť premávať supermarketom a hľadať nejaké tie zdravé dobroty a veľkú šálku horúcej kávovej špeciality - Millina ranná rutina.

Po ceste sme nad'abili na národný park Wild Nephin. Prišiel nám ako veľká lúka, cez ktorú viedol chodník. Sem-tam sme z neho zišli, aby sme sa pofotili. Medzi trsmi trávy som našla biely mach – albín, pomyslela som si. Nabrala som si z neho dosť. Vyroším doma niečo z epoxidu na pamiatku. V reštike informačného centra parku sme si dali niečo pod zub. Tato

sa rozplýval nad zeleninovou polievkou. Nikto sme mu neverili, že je dobrá☺

Nasledujúca cesta nás ťahala k miestu s tajomným menom Céide – najrozsiahlejšie neolitické miesto na svete z doby cca 3,5 tisíc pred Kristom. Na pasienkoch pod húšťavou boli odkryté kamené z bývalých sídiel prvých farmárov na ostrove. Niektoré boli v hĺbke 3 m. Ich vek sa odhaduje za pomoci výšky nánosů rašeliny – peat (turf), ktorú je vidieť všade, lebo má typické čierne sfarbenie. 1 meter

hlboká rašelina vzniká asi 1000 rokov. Rašelina sa vykopáva tradične v malých kvádroch veľkých ako tehla, nechá sa vysušiť a následne sa používa na kúrenie. Írsko nemá takmer žiadne drevo. Kúrilo sa a stále kúri rašelinou.

A preto je tu aj toľko hortenzií. Každý doma má nejakú a najčastejšie: tmavo ružové, červené a modré. Pred 6 tisícmi rokov táto oblasť bola oveľa teplejšia a nepršalo tu tak, ako

teraz. Ideálne miesto pri oceáne. Už vtedy stavali kamenné ploty. Možno ostali niektoré zachované až doteraz. Kto vie?

Odtiaľ bolo už iba na skok do nášho nového ubytka – dom v ospalivom mestečku Killala. Deťom sa páči tento starý dom s moderným a jednoduchým štýlom. Uvarila som bolonézske cestoviny a ešte preskúmavame mestečko z 5. storočia, s okrúhlou vežou, starou 1000 rokov.

Deň 8. Cesta na pohreb

Postele sú ako z vaty. Spali sme do 10h, kedy nás zobudil Gwenin tlmený smiech, lebo ju Arlan štekľil.

„*Podľa mojej predpovede počasie,*“ začínam, „*má pršať do 17h a potom vyjde slnko.*“ Naučila som sa orientovať a aj veriť. Lebo na počasie v Írsku treba vieru.

„*Podľa mojej,*“ dodáva tato, „*nemá vôbec pršať.*“

„*Tej tvojej neverím,*“ vyplazila som na neho jazyk.

Vyrazili na Downpatrick Head – osamelo stojaci útes v mori, akoby sa odtrhol a vlny ho iba o kúsok posunuli. Miesto sa mi veľmi páčilo. Útesy pokryté kopčekom zeleného machu v kontraste s čiernym oceánom.

„*Mama, vidíš? Všade sú pafiny. Vidíš ako lietajú?*“ robia si zo mňa srandu naše puberty a ukazujú na čajky.

Z útesu do mestečka Sligo je to 90 km, 1 a pol hodiny pomalej cesty. „*Už ma nebaví jazdiť takouto pomalou rýchlosťou. Maximálne 60 km!*“ odľukoval znudene tato. No, na cestách 3. - 4. triedy sa

rýchlejšie nedá. Prší ako z krhly a zrazu nás uprostred poľa zastaví semafor. Íri robia nový asfalt. Z cesty sa parí.

„*A kedy inokedy by to mali robiť?*“ zachechtal sa.

V Sligo nás zhlťlo nákupné centrum, ochrana pred dažďom. Najprv čínska reštika a potom nákupy. Tato sa k nám zachoval s porozumením. Aj ja mám 1 hodku iba pre seba a len tak brázdím bezcieľne obchodmi. Nechcem nakupovať, iba byť sama. Po hodine nachádzam unavené puberty na lavičke. Každý má niečo: A – plagáty do izby, M – knihu, G – sliz. Je presne 17h a vonku neprší. Moja predpoveď mala

pravdu, ale veľmi to nekričím, lebo vidím, že tato sa maximálne rýchlo snaží pretlačiť cez zápchu.

„*Máme iba pár minút o 18h zatvárajú.*“

Keď na miesto o pár minút dorazíme, vidíme tabuľu oznamujúcu, že posledný vstup bol o 17h. Smutne hľadáme na veľký kopec kameňov, čo majú byť neolitické pohrebisko. Fakt sme ich chceli vidieť. Tato brázdí ticho cestami 5. triedy, chce nás niekam zobrať. Zabočí k útesom, kde sa dostaneme do kolóny pomaly sa tiahnucich áut. Keď nás pristaví človek, čo usmerňuje premávku, pochopíme, že ideme na pohreb. Podľa našich prekvapených tvári pán asi hneď pochopí, že to nie je náš cieľ a vysvetlí nám, že v poslednom dome na útese je pohreb. Potichu sa prekĺzneme popri príchodských hostí. Ešte aj

obloha je zatiahnutá, ako sa patrí na pohreb. Mlčky kráčame po útesoch a Milla s radosťou dodá:

„Nemyslela som si, ale toto je jedna z najlepších dovolení.“

Poceste sa zastavíme na nákup nejakého oblečenia. Gwen roztrhala dvojce legín, tak musím doplniť zásoby. Arlie si nájde tričko s obrazom od Moneta. Doma hodím už len mäso na panvicu, aby som spravila cestoviny boloneze. Kým dať vyprať, Slavi napustí horúcu vaňu. Na otázku, čo sa mi v Írsku najviac páči, odpovedám: **„Čistota a upravenosť krajiny. Nech ideš hocikam, máš pocit, že sa o všetko niekto stará. Iba smetiaky na verejnosti chýbajú. Všetok odpad si treba brať domov.“**

Piatok 9. deň Vegetariánsky domček vo Volovských vrchoch

Konečne slnečný deň bez dažďa. Neverím svojim očiam a predpovedi. Nabalili sme kufor. Bolo cítiť, že sme niečo nakúpili. Rozlúčili sme sa s domom a vydali sa na pláž Ross. Je dlhočizná, divoká a prázdna. Pri silnejšom vetre piesok pichal na tvári. No, keď vyšlo slnko, bolo nádherne.

Tabuľa nás vystríhala pred silnými morskými prúdmi. Nik však netúžil skočiť do studenej vody. Už hladní sme si chceli dať obed v mestečku Balina, ale ešte sme sa zastavili na hrade Belleen, kde mali byť rozľahlé lesy. Mali sme ich prechodené za 30 minút. Les bol pekný, ale stratiť sa v ňom? Nie. V Baline sme si dali pizzu. Cítila som ju v žalúdku až do polnoci.

Do osamelého domčeka uprostred Ox mountains, neďaleko Foxfordu, sme dorazili úzkou cestou pre 1 auto cez hustý porast. Postaršia pani Caroline a jej domček nás prekvapil. Oáza pokoja, čo je farebne zladená v každej izbe do najmenšieho detailu. Milla sa do svojej izby hneď zamilovala:

„Takúto by som chcela aj doma.“ Vzdychala.

Naša izba priam lákala na to, aby som si vzala nejakú knihu z knižnice a ľahla do

postele. Čo som aj spravila, kým si tato šiel zabehať. Gwen vytiahla pastelky a na 2 hodiny sa zahĺbila do vyfarbovania, či sa hrala vonku s mačkami.

„Dost' leňošenia, ideme hľadať les,“ zahlásili sme na večer. Z auta som vytiahla ešte zvyšky potravín a poprosila som Caroline, či by sme si ich mohli dať do chladničky. Prísne na mňa pozrela:

„Sme vegetariáni. Do domu nesmie žiadne šunka. Nečítala si položené na posteli?“ zapichla do mňa vyčítavý pohľad. Asi by bolo zbytočné jej vysvetľovať, že som na dovolenke a nepotrebujem čítať nič, čo nechcem. Ospravedlnila som sa a vrátila šunku do auta. Mohlo mi napadnúť, že nám dá zlé hodnotenie a na AirandB stránke si už asi neškrtneme, veď kto by chcel tak hroznú rodinu.... Jej hodnotenie bolo však po našom návrate ešte horšie ako sme si mysleli. Napísala, že sme jej nezaplatili nič za to, že nám dovolila

použiť jej príbor a tanieru a ani za to, že nás pri uvítaní pohostila 4 plátkami koláča. To nemala nikde v inštrukciách spomenuté (nakoniec som si ich pre istotu prečítala).

Nastúpili sme do auta a riadne sa zasmiali. Celú epizódu som zo seba striasla a sústredila sa na hľadanie hustého lesa. Ako vo filme The watchers, čo sa tiež odohráva v Írsku. Našli sme a s ubúdajúcim svetlom sa deti začali pomaly báť. Na zelenom machu sme zakopli o lebku ovce a odskočili mi spod nôh 2 ropuchy. Žiadne iné netvory....

Vo Foxforde sme si kúpili pizzu, ktorú sme spráskali na detskom ihrisku. Bola salámová, taká do domu nemôže. Aspoň, že bol pekný ružový západ slnka. Romantika. Žartovali sme. Ale Gwen vážne dodala:

„Mama, môžem spať s vami? Bojím sa tej babky z hororu.“

Deň 10. Írske tance

Útulný domček pôsobil na každého. Nikomu sa nechcelo vstávať a vyliezť von. Ale tatova dobrá nálada nás všetkých nakazila. Kam sme šli, vedel iba on. Cesta trvala takmer 1 hodinu po cestách 3. až 7. triedy, ako sme so smiechom konštatovali. Zatiaľ som čítala knihu. Už som za polovicou „7 dní v Zaragoze“.

Zaparkujeme v zelenom údolí s názvom Carrowkeel. „Megalithy“, nejako intuitívne som vykrikla a tato dá hlavu nabok. Cesta viedla najpr hore údolím s békajúcimi ovečkami a neskôr sa ťahala cez čierne rašelinové kopce Bricklieve. Kamenné násypy s priemerom 12-15 m sú z obdobia 3750 – 3500 pred Kristom. Vchody do hrobiek orientované na severozápad sú malé, ale mŕtvym veľa netreba.

Vo vnútri je dlhá chodba, čo vedie do stredu stavby pokrytej celým tým kamenným násypom. Tam v strede je malá kamenná hrobka. Telo je už premenené na prach. Toľko času a hrobky ešte stoja na vrcholoch kopcov. Dych mi vyráža presnosť, s ktorou sú vchody umiestnené. V deň zimného slnovratu prenikne lúč slnka pri západe až do stredu hrobky cez malý vchod. Aj keď tam bol zákaz, nejako sme neodolali a vliezli si

kúsok dovnútra. Nevydržala som dlho, trochu mi bolo nepríjemne.

„Do Sligo je to iba 25 minút,“ uškrnula sa Milla.

„No, tak to si tam v Mekáči dám cheesecake,“ doplnil ju tato a ďalší program bol jasný. Cesta vedie znova okolo Carrowmore megalitoch, čo sme predtým nestihli. To v kopcoch sa mi páčilo viac. Cheesecake v Mekáči nemajú. Nevadí.

Dali sme si obed a dostali sa do domčeka načas, aby sme sa stihli pripraviť na večernú tancovačku tradičných írskych skupinových tancov, kam nás Caroline s manželom pozvali. Caroline nám povedala, že po pol roku bude prvýkrát jazdiť a 40 minút letela ako vietor. Keď jej poviem, že šla 60 cez mestečká, tak sa hlasno zasmieja a dodá: *„Oh, shut-up I should have done 70.“*

V centre sme boli takmer prví, no behom 20 minút bola sála plná v priemere 70-ročnými dôchodcami. S výnimkou pár mladých. Na povel sa zgrupino po 8 (4 páry) a spustilo sa prvé kolo. Hneď mi začali poskakovať nohy spolu so živou hudbou. Niektorí účastníci mali aj cez 80 a pomaly sa rytmicky šuchtali v potrebných figúrach. Mladí tomu dávali väčšie grady a dupali presne do rytmu.

Keď prišiel 5. tanec, tak sme sa pripojili i my. Tato seriózne počítal doby a potil sa, mal všetko vyrátané. Celkom nám to išlo. Počítali sme, točili sa a hlavne sa smiali. Nakonci sme si vyslúžili potlesk ako najlepčí nováčikovia. Deti boli hrdé, že nám to dobre šlo. *„Tato tancuje lepšie ako ty, mama,“* podotkol Arlie.

Deň 11. Dublin

Rozlúčili sme sa s rozprávkovým domčekom. Opatrne som všetko kontrolovala, či sme nenechali niečo rozhádzané. Jedlo, čo nám ostalo sme s povolením Caroline dali sliepkam. Cesta do Dublinu bola po diaľnici rýchla. Zastavili sme sa iba v bývalom hlavnom meste kráľovstva Rathcroghan, kde vládla bojovná kráľovna Medb. Je tu miesto, cez ktoré sa podľa legendy vstupuje na druhý svet – cez jaskyňu Mačiek. Milla si obliekla biele šaty a chcela si spraviť pár záberov na lúke s ovečkami. Tie sa však tak báli, že utekali všetkými smermi. Nakoniec jej ich Arlie v nejakom programe na fotky pridal.

Do hotela vedľa letiska to bolo kúsom do centra, tak sme neodolali a do Dublinu sa na večer vrátili. Pomotali sme sa plnými úzkymi uličkami a dali si večeru v kórejskej reštaurácii. Ostal nám čas na nákup darčiekov.

Deň 12. Letisko

Vstávali sme o 5. Kufor má presne 20 kg. Ruksaky nám však neprejdú meraním rozmerov ručnej batožiny. Nerozumíme, keď sme leteli sem, nebol problém. Musíme

platiť pokutu 120 EUR. Už je nám to jedno. Let je pokojný. Všetci sme príjemne unavení. Ďakujem za čas a smiech.

TATO PRIŠIEL DOMOV A O 3 DNI ŠIEL BEŽAŤ OD TATIER K DUNAJU.

Gwen sa naučila za pár minút štrikovať a Arlie si to užil s Gwen u Auntie Zuzky:

RODOS 25.8. 1.9.

2 týždne v práci mi ubehli ako voda. Mala som pocit, že nič nestíham. Platený program NATEO pre pôrodnicu, mal prvý mesiac dosť slabý predaj. Čo som očakávala a atmosféra v práci je dosť hustá. Generálny vymýšľa ďalšie veci a mne sa do toho vôbec nechce. S tým som odchádzala na Rodos.

Za 100 EUR navyše sme dostali lepšie auto na letisku a rýchlo sme do jeho kufru napchali všetku batožinu. Obdivuhodné. Tentoraz sme si dali pozor, aby naša palubná batožina spĺňala predpisy veľkosti.

„Takéto auto by ti úplne stačilo,“ zahlásil mi tato po pár kilometroch, čo sme mierili do villy Villagge view Afandou.

„Ostrov je malý. Pobežíme ho rýchlo,“ tešil sa ako zaparkoval pred obrovskou vilou. Nieže by sme niečo takéto potrebovali, no, bola za rovnakú cenu ako iné, omnoho menšie domy. Okrem toho ponúkala posilňovňu, vírivku, parnú saunu, bazén a na prízemí bola 2. kuchynka so spálňou. Chceli sme niekoho prekvapiť a potešiť. Pozvanie prijali Mekoťáci. Mali však priletieť až o deň neskôr.

Naše horné poschodie malo obrovskú obývačku, 3 izby, kúpeľky a kuchyňu. Na telke je pustený YOUTUBE s prírodopisnými dokumentami o morskom živote. Tato pripravuje všetkých. Hlad nás privedie do prvého streetfoodu a tato si pochvaľuje bravčové souflaky.

Deň 2. Motýlie údolie

Hlad nás hneď ráno burcuje k veľkému nákupu do neďalekého supermarketu.

„3 melóny, určite cez 40 kg,“ pyšne hlási spokojný Slavi. V koči už takmer nie je žiadne miesto. Deti nakladajú a pri pokladni toho je kopcom. Snažím sa držať jazyk za zubami pri pohľade na Milline veci: proteínový jogurt, proteínový puding, mrazená chobotnica (celá). Dúfam, že nebude chcieť moju pomoc, lebo chobotnice neviem pripravovať.

Doma sa rýchlo vybalíme a naskáčeme do bazéna. Je okolo 32°C. Po obednej sieste tato, ja a Milla vstúpime do posilky. Bežecký pás nefunguje, niektoré časti chýbajú, ale zacvičiť sa dá. Arlie s Gwen skočia z bazéna do vírivky, ale je tak horúca, že hneď vylezú.

Po obednej sieste je čas na prvý výlet. Tato síce sľuboval, že nebude nič plánovať, ale to nie je v jeho povahe. Cez vlnité

kopce stred
ostrova sa
dostaneme do

Motýlieho údolia. Úzke údolie v lese je najprv nezaujímavé, no po chvíľke objavujeme obrovské plochy skál a stromov pokryté hnedými motýľmi. Ak by nevylietli a neukázali opačnú stranu krídel - červenú, ani by sme si ich nevšimli. Sú ich tisíce.

Spotení sa vrátíme na prázdnu pláž v našej dedinke. Voda je prekvapivo teplá a pokojná. Vlny ani nepôsobia osviežujúco. Len tak si v nej ležím a snažím sa uvoľniť pricviknutý sedací

nerv. O nejakých 15 minút spozorujem 2 postavy na skale za plážou.

Kričím: „**HU-HU?**“ Naspäť mi príde kývanie od tata a Milly.

Milla sa chcela dnes pozrieť na farmu, kde by mali mať aj pštrosy. Je neďaleko Motýlieho údolia. Cez ihličnatý les, čo sa rozprestiera uprostred ostrova sme tam za 30 minút. Prekvapilo nás vstupné – zľavnené pre rodinu 62 EUR. Ešte sme dokúpili nejaké to krmivo pre zver a začíname pri pštrosoch.

„**Pozor, sú rozmaznané. Žerú iba z pohára alebo ruky. Nič čo padne na zem,**“ vystríha nás ošetrovateľka. Milla sníva o pštrosej praženici. Chcela by si aspoň 1 kúpiť. Predávajú však iba vyfúknuté. Pštrosov je tu tak tuč, zavretých v malom priestore a bez tieňa, kde by sa

Večer pri bazéne stretávame Mekoťákov. Našli nás. S úsmevom otvárame prvú fľašu vína pri bazéne, kým Arlie s Gwen krmia „našu“ mačku zvyškami kuraťa z obeda. Vždy príbehne, keď sa vrátíme.

Deň 3. Pštrosia farma

Dnes spala najdlhšie Gwen. Do 11.30. Večerné kúpanie ju vždy zmôže. Millavstáva okolo 7, aby si mohla zabehať, kým je nie je príliš horúco. Ja sa snažím hneď zrána natrieť polku zadku Flektor gélom. Aj v noci ma budila bolesť.

skryli pred úpornou páľavou. Divé svine sú takmer uvarené, ani sa nehnú. Iba malé nenažraté svinky sú aktívne. Hádám iba kačky a kozy si to užívajú, lebo sa voľne pohybujú a neujde im žiaden pohár s krmivom.

Potrebujeme ísť nutne na pláž. Je jedno na akú. Západná časť ostrova je obmývaná väčšími vlnami. No, zabavíme sa aj tam.

„**Nič tu vo vode nie je,**“ oznamuje mi sklamaný Arlan po asi polhodinovom šnorchlovaní.

Večer si dávame pizzu a šaláty u Sergia s Mekoťákmi.

Deň 4. Tam, kde sa stretávajú moria

Dnes chcu mať deti voľný deň. Videla som na tatovi, že mu to nie je po vôli. Šiel to predýchať do telocvične. Doobeda leňošime. Slavi nás ignoruje, ale po obede sa rozhodne, že sa pôjde pozrieť na juh. Pridáme sa spolu s Gwen. Tato je spokojný☺

Cesta na miesto, kde sa stretáva Stredozemné a Egejské more, Prasonisi nám trvá takmer jednu hodinu. Zastavíme sa v obchodíčkoch so suvenírmi a tak nám to prejde pomerne rýchlo. Tato kupuje sošky do zbierky. Pohľad na Prasonisi je úchvatný. Na západnej strane je vlnité Egejské more s kitesurfermi, na východnej je pokojné Stredozemné more s windsurfermi. Pozorujeme s Gwen čulú pláž, kým tato zachytáva momenty do obrázkov.

Na večeru nás čaká Milla s pripravenou cestovinovou špecialitou. Pre seba si spravila tú chobotnicu. Kúkam do trúby a vidím zatočené chápadlá. Hm, kto vie, či si našla nejaký recept na googli alebo išla podľa intuície.

Keď si sadne a a ožužľáva prísavky iba zahlási: „*Trochu gumová, ale dobrá.*“ Slavi radšej sprace pol

melónu. Na to znovu vínko...

Deň 5. Červená pláž a Lindos

Červená pláž je naša destinácia. Stačí ísť kúsok za mestečko Archangelo. Aj keď to má byť len

kúsok, tak do 30 minút....nevieme ju nájsť. Tato sa behaním po útese vypotí viac ako v telocvični. Hľadá cestu a vidím, že by asi stačilo skočiť z útesu a sme tam. Auto je pokryté hrubou vrstvou prachu z cesty. Vyhrkaní nakoniec zaparkujeme pod olivou nad útesom a stačí zísť iba úzkou vyšliapanou cestičkou na pláž. Jemný piesok a štrk sú aj červené a z diaľky pôsobí naozaj červeno. Voda je pokojná a čistá. Keď sa dostatočne vykúpeme, deti si otvoria obchod na pláži. Pripravujú mi špecialitu. Arlan príde a rumunským akcentom sa ma pýta:

„Hey, sexy lady. You sexy, I sexy. You rich, I rich. You marry me?“ Ideme sa popukať od smiechu. Gwen ma hneď na to podobným akcentom pozýva do obchodu.

Tato sa túla po okolitých útesoch, aby spravil pár zaujímavých záberov. More

prechádza z modrej do tyrkysovo zelenej a v kontraste s holými pieskovými skalami vytvára nádherný kontrast. Tajne si želim, aby som našla večer v mestečku Lindos

nejakú šatku týchto farieb na pamiatku. Slávi nájde aj fosílie, čo sem-tam odryl v nánosoch vietor.

LINDOS pri západe slnka pôsobí rozprávkovy. Mesto je plné a úzkymi uličkami so všakovakými obchodíkmi sa treba predierať. Nevieť odtrhnúť oči od množstva zaujímavých suvenírov: „Toto je naozaj nebezpečné,“ oznamujem tatovi potom, ako som našla pekné náušnice, ručne maľované tanierce do kuchyne a šatky. Deti začínajú v prvom obchodíku s mrazeným gréckym jogurtom a bublinkovou wafrou. Tata láka výst' na akropolis. Deti necháme pri obchodíkoch, nechce sa im šľapať do kopca a radu na lístky si odstojíme sami. Aj som rada, aspoň chvíľu pokecáme a pomotáme sa po umelo obnovenom akropolise. Pôvodná je tu hádam už iba dlažba chrámov.

Deň 6. Vrch Attavyros

Včerajšia predpoveď počasia sa mýlila. Malo začať fúkať, až do 50 km/h. Nevedeli sme, či sa vydať na najvyšší vrch ostrova. Slávi ma o 7.30 zobudil: **„Nefúka. Deti necháme doma? Nech si prospia.“**

Potrebovali sme chvíľu pre seba. Prvú hodinu cesty som sa snažila prespať natiahnutá na zadných sedadlách, aby ma nebolel zadok. Pricviknutý sedací nerv nie je fakt sranda. Ale po čase mi začalo byť zle od žalúdka od kľukatej cesty - najprv cez borovicové lesy a potom po kamenných kopcoch. Rozmýšľala som, ako je možné, že tato súhlasil, že sa vyvezieme až hore. Viem, že by si to najradšej vybehol, ale ani nemukne, iba ma semtam pohladí po tvári. Na vrchu Attavyrosu, 1215 m, je okolo 20°C a pofukuje svieži vietor. Túlame sa po zrúcaninách Zeovho chrámu.

„Aspoň ho nikto umelo nepostavil spať,“ hovorím tatovi, kým skúšam niečo, čo predtým slúžilo asi ako vaňa. Na zemi sa niečo zablyští a nasledujúce chvíle prehrabávam kamene. Podarí sa mi nájsť pár pekných farebných kryštálov.

„Už to nie je Zeusov chrám. Už je to VINKOV chrám,“ kričí mi z neďalekej plošinky a ukazuje svoj výtvor.

Po ceste späť sme kúpili chrumkavé kura. Deti čakali hladné. Chvíľu som si schrupla. Cítim sa celá rozbitá z nekvalitného spánku, čo mi spôsobuje bolesť.

Pred tretou vyštartujeme na Červenú pláž. Každý sa hneď zariadi podľa seba. Gwen – potápka bola vo vode hneď. Arlie sa šiel túlať na útesy a tato šnorchluje. S Millou sa trochu vyhrejeme a potom tiež do vody. Ja sa držím blízko brehu. Pricviknutý nerv je zradný a spôsobuje náhly krč v celej nohe. Vyhrievam ho horúcim štrkom. Po pár minútach ma tato nakompletku zahrabe. Termoterapia, smežeme

sa.

Deťom sa to tak páči, že tiež chcú zahrabať. Keď sú všetci v štrku, tato po nich pochodí. Mille je fajn.

Dokonca na pár minút aj zaspí. Keď sa vyhrabú, tato začne hrať hru: Bomby. Nazbiera pár kameňov a hodí ich nad Arlieho a Gwen, čo sú vo vode. Musia sa načas skryť.

Milla na večeru navrhne čínsku reštiku. Tatovi šľahá z úst oheň, ale zahlási: „*Je to najlepšia Ázia akú som kedy mal.*“

Deň 7. Fortune cookies

Dnes sme spali dlho a hneď sme naskákali do bazéna s Mekotákmi, čo dnes večer odchádzajú. Tato to mal inak, šiel sa mučiť do toho tepla. Kýval nám z najbližšieho kopca, či bol asi 4 km vzdialený.

Po obede sa chceme rozlúčiť s Červenou plážou. „*Niečo vidím!*“ kričíme s Millou takmer v rovnakom čase, čo prichádzame na známe parkovisko. Zablúdime sa na rovnaký bod, vzdialený asi 150 metrov od pobrežia. Milla by chcela vidieť delfíny. Po chvíľke pozorovania nám tato vtipne zahlási, že je to potápač. S dlhým nosom sa šuchtáme na pláž. Nesieme 2 parazóle – 1. od bazéna pri dome a 2. plastový sme za pár euro kúpili po ceste. Všetci idú šnorchlovať, kým ja strážim parazóle, aby ich neodfúklo. Po 2 minútach ma to prestáva baviť a plastový skladám. Ten prvý sa začína kaziť, vietor mu vyvrátil tyčky. Kašlem aj na ten.

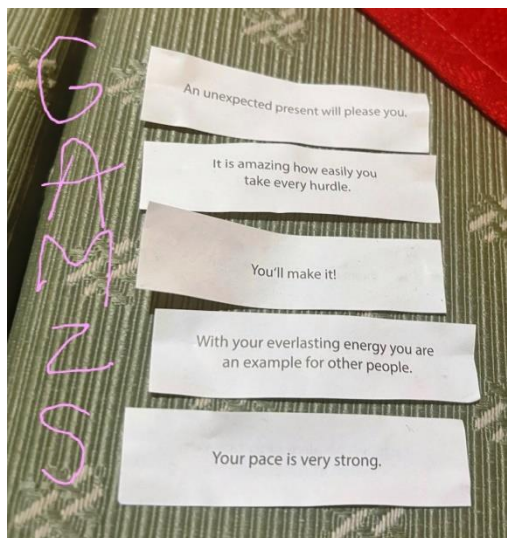

Tato chce ísť preskúmať ďalšiu pláž, ktorú objavil pri potulkách minule. Som jediný ochotný dobrovoľník, tak deti nechávame s bezpečnostnými pokynmi. Cez útesy treba prejsť asi 15 minút. Zase máme rande, poteším sa. Máme čas rozprávať sa, obdivovať okolie a na opustenej pláži si i zašnorchlujeme. Okrem pár rybičiek je more mŕtve. Škoda.

Keď sa vrátíme, deti horlivo debatujú vo vode. Rozprávajú si zážitky typu: „*A pamätáte sa, keď mama....?*“ Tvárim sa, že ich nepočujem a radšej zbieram farebné kamienky. Moja kreativita dostala krídla a myseľ je plná obrazov, čo vyrobím.

Pri západe poviem pláži zbohom a mierime znovu do čínskej reštaurácie. Najviac srandy máme pri krekoch šťastia. Po odbalení a prelomení krekra má každý svoju

vetu. Arlan je nešťastný. Ani dnes ani včera so svojim textom nebol spokojný. Včera mal, že si zajtra má vypýtať radu a riadiť sa podľa nej. Dnes, že je neskutočné, s akou ľahkosťou prekonáva prekážky. Nejakou mu to na seba samého nesedelo. Nasmialli sme sa na Tatovom: Vaše rýchlosť je silná. Len ja by som potrebovala v poslednom čase spomalliť, pomyslela som si ☺

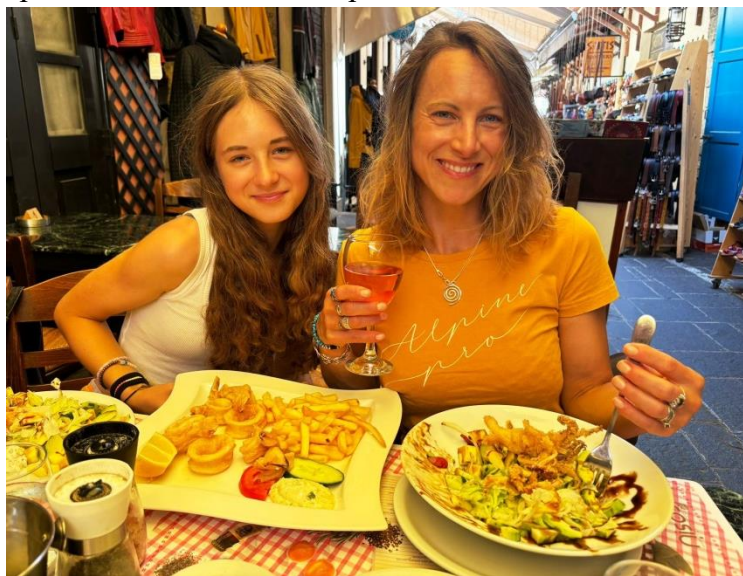
Deň 8 Halászlé atmosféra

Melatonin zabral a po 8 hodinách sa budím svieža. Pobalíme, vyčistím chladničku a po 10h odchádzame. Let o 18h nám dáva dostatok času na prehliadku hlavného mesta.

Takmer hneď po prejení hradných múrov, čo obkolesujú historické centrum Rodosu, tato potrebuje na WC. Skúsime hneď prvú reštiku na uzavretom námestí, ktoré je zatienené obrovskými niekoľko rokov starými stromami. Ich koruna vytvára príjemný

chládok. Pri vlnení sa do rytmu tichej hudby Slavimu šepkám, že je tu taká dobrá thalasso atmosféra. Obráti sa na mňa nechápavo s otázkou: „Aká halászlé atmosféra?“

Pokračujeme do malých obchodíkov. Už sme v jednej výrobní šperkov spravili tržbu a teraz vchádzame do druhej, kde zistíme, že je staručká manželka deduška z prvej predajne. Kúpim si série modrej a striebistej bižutérie. Gwen nakúpila náramky všetkým spolužiačkam a Arlie si kúpil krížik na retiazku.

zahliadla v jednom so soškami. Už ich máme 5, ale asi ani jedna nie je srdcovka. Oči mi padnú na starú grécku prehrdzavenú helmu Sparťana. Predavač behá okolo neho s kalkulačkou. Po 5 minútach z obchodíku vychádza a krúti hlavou: „*Chcel 750 EUR.*“

Na obed dáme grécku reštiku a rozprávame sa, čo sa nám najviac páčilo. Aj by sme šli domov, aj by sme ešte ostali....ved' zajtra

Čím sme boli bližšie k centru, tým sa obchodíky zhustovali. Boli naozaj krásne a veci lákavé, no často s premrštenými cenami. Slavina som

začína skutočný život...nový školský rok, nová škola pre Millu a pre nás práca.

